

Betæneligheder ikke ere vægtigere, end at de maa kunne overvindes med nogen god Vilje.

N. Nielsen: Det ærede Medlem fra Afsens mente, at Erfaringen har vist, at hvis han havde fulgt Mindretallet ved Statslaanslovens Behandling, saa havde hele Loven ligget i Basten — det var kort og godt Meningen med hans Udtalelser. Men der foreligger aldeles intet, der godtgør Rigtigheden af denne Udtalelse fra hans Side. At vi nu arbejde under meget vanskelige Forhold og ikke kunne opnaa, hvad baade det ærede Medlem og jeg og andre Medlemmer af Finansudvalget ønske, ligger simpelthen i, at den ærede Finansminister har faaet sin Part. Den ærede Minister har sit paa det tørre, han har Pengene i Kassen og kan nu sige: Vær saa artig, der ligger de, ville I have dem ud paa de Betingelser, jeg foreslaar, saa vær saa god. Ville I ikke, saa blive de, hvor de ere. Statslaansloven siger, at de 25 Millioner skulle anvendes til Betaling af Gæld og til Jærnbanelaan. Der er ikke Spor af juridisk Forpligtelse til at anvende en Dre til noget som helst andet. Det er det Grundlag, som Tinget har sat den højtærede Finansminister paa, og der staar jo nu ogsaa det ærede Medlem fra Afsens (Bernsten) sammen med Mindretallet. Det glæder mig at have det ærede Medlems Assistance her; blot den var kommen lidt tidligere, saa havde alt været faare godt. Her staa vi, svage over for den højtærede Minister, og at det ærede Medlem ikke kan eller vil indse det, beklager jeg, men der er jo ikke noget derved at gøre. Hvad det angaar at lade sig lede i Fristelse, mente det ærede Medlem, at han ikke behøvede at anvende Fristelse over for mig, det var noget, som laa for mit Naturel at gaa paa de letfindige Veje. (Bernsten: Politiske Veje). Ja vel, politiske Veje. Det ærede Medlem har ikke Ret til i Forbindelse med denne Sag at fremsætte dette. Jeg tror, at Mindretallet netop har vist en sand Selvbeherstelse — det er vist saaledes det nymodens politiske Ord hedder, som er blevet labet her oven over. Vi have vist denne Selvbeherstelse netop ved ikke at ville bryde med Forslagets Kamme. Havde vi anet, at det ærede Medlem og vel ogsaa andre — thi han har formodentlig dog en Del Meningsfæller her i Salen — stod paa vor Side, havde det maaske været en anden Sag. Det faldt os aldrig ind, at det ærede Medlem og muligvis andre inden for hans Gruppe, som ere enige med ham, vilde

støtte os. Havde vi vidst det, vilde vi maaske have gjort et Forsøg, skønt det jo vilde have krævet Overvejelse. Men vi have vist, at vi ere i Bestiddelse af den fornødne Selvbeherstelse, saa der er ingen Anledning for det ærede Medlem fra Afsens til at sige, at vi ere lette paa Traaden og let give efter for Fristelse, og vi ville heller ikke gøre det, fordi det ærede Medlem nu forløger at friste os.

En Bemærkning til den højtærede Finansminister! Han beklagede, at jeg ikke kunde forstaa, at Staten maa sikre sig mod Tab. Jo, det kan jeg meget godt forstaa, naar der virkelig træffes nogen rationel Foranstaltning, men det sker jo ikke her. Jeg paastaar fremdeles, at det, der her laves, er ganske ud i det blaa, ganske paa det Løse, paa Slump. Hvis der derimod var stet noget, som jeg antydede, og som den højtærede Finansminister ogsaa opfattede Meningen af, saa havde der været gjort noget i den Retning; men det er der ikke. Men lige saa lidt som vi her virkelig sikre os mod Tab, lige saa lidt er det udelukket, at Staten faar Gevinst. Den højtærede Minister ved ikke, om vi tabe noget, lige saa lidt som han ved, om vi vinde noget ved denne Sag. Derfor finder jeg, at det er mest rationelt og rigtigt at sige: Vi laane Pengene ud til samme Rente, som vi selv svare. Det er det mest rationelle Standpunkt, som kan indtages i denne Sag, og det er det, som vi foreslaa, kun at vi ville give de $\frac{7}{100}$ pCt. til Dækning af de Omkostninger, som nødvendigvis flyde af Ordningen.

Bernsten: Det ærede Medlem mente, at dette Ting havde staaet langt stærkere med Hensyn til Spørgsmaalet om Pengenes Anvendelse, hvis vi havde knyttet disse Betingelser, som der her er Tale om, til Statslaansloven. Det mener jeg ikke, jeg har en fra det ærede Medlems aldeles forskellige Opfattelse af denne Sag. Nu, siger det ærede Medlem, har Ministeren Pengene i Kassen, og saa kunne vi her staa og laas om Anvendelsen. Men det kunde jo let være hændt, at vi slet ingen Penge havde faaet i Kassen, dersom vi havde kæmpet altfor stærkt om Anvendelsen. Med Hensyn til

Rettelse.